

Vänsterpress inför valet 2022

Söndagen den 11 september är det dags för riksdagsval, samtidigt som det också hålls allmänna val till kommun- och regionfullmäktige. Opinionsmässigt verkar det som att även detta val kommer att bli svårt för något av de två stora blocken att få majoritet i den svenska riksdagen. Om detta inte än ras under de kommande veckorna så kommer det återigen att bli svårt att bilda en regering som har riksdagens stöd.

I denna artikelsamling diskuteras inte detta problem, utan det handlar mest om vilka frågor som de olika vänsterorganisationerna vill sätta strålkastarljuset på. Men det ges också synpunkter på riksdagspartierna och vad de står för.

Martin Fahlgren 18/8 2022

Innehåll

Flamman	1
<i>Glöm inte ert humanistiska arv, L</i>	1
Internationalen	2
<i>Biopolitikens mörka skugga i valupptakten</i>	2
Offensiv	3
<i>SD och M är tvillingpartier</i>	3
<i>Rättvisa i boendet</i>	4
<i>Miljonregn över riksdagspartierna</i>	5
Proletären	6
<i>Sjukvårdsuppropet: Rösta bort Svenonius</i>	6
<i>Vill mota bort nyliberalismen i Ludvika</i>	7
Revolution	10
<i>M-KD-SD-L – en allians mot arbetare</i>	10

Flamman

Glöm inte ert humanistiska arv, L

Paulina Sokolow

Flamman 18/8 2022

Foto: @cbperlenberg/twitter, Flamman.

När liberaler tävlar med SD om vem som kan göra hårdast utspel tål det att påminnas om vilken roll partiet har spelat för polska judar i Sverige.

Det har varit en del snack om Sverigedemokraternas vitbok. Men lika mycket som allmänheten bör upplysas om SD-anknutna våldsverkande och nazistiska rötter, lika mycket finns behovet av att påminnas om de liberala politikernas stundom stolta rötter.

Anna-Lena Lodenius [bok om Sverigedemokraternas historia](#) kom ut en vecka före deras egna, redan ordentligt nagelfarna vitbok. Det var ingen vacker byk som trillade ur garderoben och i valrörelsens hetta gör högern de mest akrobatiska piruetter för att undvika att skvätt från den skitiga dyn plaskar upp på skjortärmen. Att sparka på döda grisar och ropa ”jude” eller kalla en svart tjej med folkdräkt en ”våldtäkt på Sverige” paketeras kyligt, närmast förnärmat, som ”mycket olyckligt”. Som judinna född i Sverige med invandrade föräldrar har det förstås varit en förfärlig utveckling, uppfödd som jag är med familjehistorier från förintelsläger och gammelfastrar och farbröder som inte nådde vuxen ålder på grund av ”mycket olyckliga” avrättningsmetoder.

Mina föräldrar kom till Sverige från det kommunistiska Polen efter en förnedrande regeringskampanj riktad mot landets judar. Det var ett ganska motvilligt sosseland som tog emot mamma, pappa och cirka 3 000 andra judar åren mellan 1968 och 1972, eftersom länderna vid tiden hade goda relationer. Så det var med dubbla känslor som den här repressionskommunistpiskade gruppen mötte den svenska vänstern. Tacksamheten var uppblandad med en stor portion skepsis. I det läget blev många i min föräldrageneration folkpartister. Med sin historia av antifascism, folkfronter med vänstern, rösträttskamp, feminism och antirasism ända fram till Birgitta Ohlson och Erik Ullenhag, blev Folkpartiet

länge en trygg hemvist för många som blivit så skadade av sina hemländers diktaturer att de aldrig kunde knyta an till de svenska vänsterpartierna.

Det är sådant jag kommer att tänka på och som gör mig sorgsen, trots att min egen politiska hemvist sedan många år är någon annanstans. Vad tänker mina föräldrars generation och deras barn om att L i dag gör allt för att smälta in i gänget av mobbare, fattighatare, rasister och antisemiter? Själv är jag förvånad över att marken inte skakade när det hände. Mitt förslag, Pehrson, är att du kikar på första kapitlet i Ola Larsmos bok [Tio lektioner i svensk historia](#), där han beskriver grupperingen kring de första appellerna för att ta emot judar från Nazityskland: "Det är här som den frihetliga, solidariska axeln finns, kalla den humanism om ni vill. Det är den dagens liberaler i dag distanserar sig från, som om den var strömförande".

Internationalen

Biopolitikens mörka skugga i valupptakten

Ledare

Internationalen 18/9 2022

- ▶ ADHD-screening mot gängbrott?
- ▶ Klassrasism på väg tillbaka
- ▶ Sociala frågor kräver samhällslösningar

Det rutschar snabbt utför nu, med kriminalpolitiken som bränsle. I sin iver att ta rasistiska röster från SD vet partierna inte till sig i att bjuda över i hårdare tag och trakasserier mot arbetare och låginkomsttagare i de områden som lämnats utanför under de senaste fyrtio årens omfördelningspolitik. Först ville Anders Ygeman (S) införa etnisk kvotering i utsatta områden. Så höjde Johan Pehrson (L) med orosanmälning och tvångsplacering av tvååringar med bristande språkkunskaper. Ebba Busch (KD) vill topsa alla papperslösa och Irene Svenonius (M) brassar på med ADHD-screening. Vilket är nästa steg? Förebyggande internering av alla i fattiga förorter?

Tankar som för inte länge sedan präglade de mörkaste kapitlen i det moderna samhällets historia börjar i rask takt krypa fram från de undanskymda vrår där de fått hållas sedan andra världskriget. Det är inte länge sedan etnisk sortering, repressiva hälsoingrepp och selektion i samhällsnyttans namn präglade eliternas tänkande och praktik. Det mest fasansfulla exemplet var förstas Nazityskland, men sättet att se sociala problem som biologiska och medicinska var det normala inom vetenskap och politik. För bara några årtionden sedan skulle alkoholism, kriminalitet och "sinnesslöhet" i vår del av världen steriliseras bort. Genom stora program i början av 1900 talet skulle den svåra fattigdomen i amerikanska delstater hävas genom att sterilisera de fattiga. Hur barn till minoritetsbefolkningar och urfolk bröts loss från sina familjer för att uppfostras av majoritetssamhället påminns vi numera ofta om när smärtsamma erfarenheter, från Kanada till Sverige, kommer i dagen.

Det hela var uttryck för det rastänkande och den klassrasism som såg sociala missförhållanden som genetiska defekter i folkmaterialiet. Lösningen på arbetslöshet, fattigdom och socialt förfall låg inte i jämlikhet och välfärd utan i att övervinna individens defekter – alternativt selektera bort människor.

Rasismen mot etniska minoriteter hämtade sin kraft ur imperialismens rasvetenskap om den vite mannens börda. Klassrasismen var samtidigt en livskraftig kvarleva från den brutala malthusianism som rådde i den unga industrialismens England. De fattiga arbetarna sågs som en annan, lägre stående ras och det var meningslöst eller rentav skadligt att behandla dem som människor. Enligt nationalekonomen Thomas Malthus fanns inte plats för alla "vid naturens

gästabad” utan den ”järnhårda lönelagen” skulle anpassa befolkningstillväxten till samhällets resurser. 1834 års *New Poor Law* fastslog att fattighjälpen inte fick gynna den fattiga, bara leda till tvångsarbete i arbetshus alternativt fortsatt liv i yttersta nöd.

Efter Nazitysklands fall gick det inte längre att öppet stå för rasförklaringar åtminstone på hemmaplan. Sora delar av borgerligheten tvingades att ansluta sig till arbetarrörelsens klassiska huvudspår att sociala frågor krävde sociala lösningar.

Som en skugga från biopolitikens gamla universum drog emellertid den senaste veckans politiska utspel igenom den svenska valupptakten. Och möttes av massiv kritik från forskning, yrkesverksamma och patientorganisationer som uttryck för vulgäraste populism.

Både medicinska diagnoser och samhällslösningar måste försvaras mot de mörkerkrafter som nu försöker bräcka varandra i kapplöpningen bakåt. De politiska bluffmakarna är så förblindande av den debatt de själva driver på att de inte ser det absurda och håfulla i att resurserna i den redan sargade vård – som knävar under nedskärningar som samma politiker ansvarat för – ska tas i anspråk för repression mot de sämst ställda. Om nu Moderaterna vill att fler unga i förorten ska få behandling för ADHD, varför skära ned på skolresurser och stänga BUP-mottagningar?

De kommer inte ens att vinna röster på dessa utspel utan bara ytterligare normalisera den sparka neråt-politik om är den enda kärnan hos Åkesson och hans kostymrasister..

Offensiv

SD och M är tvillingpartier

Ledare

Offensiv 17/8 2022

När Moderaternas partiledare Ulf Kristersson intervjuades i Sveriges Radio P1 Morgon i måndags blandades hyllningar till SD med krav på mer och hårdare batongpolitik.

Radiointervjun blev ytterligare en bekräftelse på att M och SD i det närmaste är tvillingpartier.

Intervjun formerade sig till samma försvarstal för SD som Kristersson tal i Almedalen i juli och Moderaternas valupptakt i Norrköping den 4 augusti där han enligt Svenska Dagbladet sa att:

– Inget annat parti har som Sverigedemokraterna lika konsekvent varnat för att Sverige inte kan fortsätta öka invandringen om vi ska ha en chans att klara av de stora integrationsproblemen. Även det sätter jag värde på.

Årets val är det första där högern formerat sig som ett blåbrunt block, eller ”mitt lag” som M-ledaren kallar de blåbruna. Blocket har bildats efter att M och KD har tagit i allt fler frågor och gjort SD:s politik till sin, vilket inte minst märktes i de blåbrunas första gemensamma budgetförslag som lades fram av M, SD och KD hösten 2021. SD såg den gemensamma budgeten som ett ”genombrott”.

Budgetförslaget, som riksdagens majoritet antog och som den nya S-regeringen inte ansåg sig ha några problem med att regera på, genomsyrades av skuldbeläggning av och attacker mot flyktingar. ”För första gången någonsin får Sverigedemokraterna inflytande över delar av statsbudgeten. Tillsammans med M och KD river SD upp delar av Magdalena Anderssons produkt – vilket innebär att det nu blir sänkt bensinskatt och jobbskatteavdrag. Men också mer pengar till rättsväsendet och mindre till socialförsäkringar”, skrev Göteborgs-Posten den 24 november.

Men också Socialdemokraterna har tagit efter SD:s politik och retorik. I skydd av Socialdemokraternas högerpolitik som har ökat klassklyftorna och försämrat bland annat anställningsskyddet, inskränkt strejkrätten samt stramat åt flyktingpolitiken och tagit Sverige in i Nato har högern omgrupperat sig och blivit allt mer aggressiv.

Det har i sin tur ritat om det politiska landskapet i Sverige och årets val sker mot bakgrund av en stadigt ökad polarisering, som ännu väntar på att också uttryckas i kamp och tydliga vänstervindar.

Men trots att skillnaderna inte är så stora mellan regeringsalternativen bidrar polariseringen och det blåbruna hotet till att Socialdemokraterna delvis kan bli "förlåtna" i valet och behålla regeringsmakten.

För att behålla väljare och om möjligt vinna nya är S tvunget att lyfta även välfärden i valet och framstå, åtminstone i ord, som ett parti som inte bara vill ha "hårdare tag".

Rasism och batongpolitik på alla områden förenar de blåbruna. Till det ska läggas att de blåbruna partierna sinsemellan tävlar om vem som kan slå hårdast med batongen och som går längst i sin "svenskhets", rasism och attacker på lågavlönade.

Om de blåbruna vinner valet och bildar en regering så behöver SD inte ministerposter för att bestämma vilken politik den nya regeringen ska driva. Genom januariavtalet kunde C och L utan att ta plats i regeringen bestämma dess politik och driva igenom flera försämringar som tidigare högerregeringar inte har vågat sig på.

Men när S-MP-regeringen försökte få igenom marknadshyra, en central del i januariavtalet, kom den att fällas av det gräsrotsmotstånd som Rättvisepartiet Socialisterna (RS) var med om att bygga upp.

S-MP-regeringen föll till sist offer för den egna högerpolitiken och samma öde väntar, kanske ännu snabbare, en eventuell ny blåbrun regering.

Kampen mot marknadshyra visade såväl att kamp lönar sig, att det går att vinna om klassfrågorna sätts i fokus, som vilken rörelse som behöver byggas för att slå tillbaka det blåbruna hotet och sätta stopp för alla former av högerpolitik. Att ständigt påminna om det går som en röd tråd genom RS valkampanjer i Haninge och Luleå.

I kommunvalet är en röst på Rättvisepartiet Socialisterna att ge kampen, välfärden och det socialistiska alternativet en röst som inte viker sig, samtidigt som det stärker vänsterkrafterna.

Rättvisa i boendet

Redaktionen

Offensiv 17/8 2022

Återinför fastighetsskatten

En av de förändringar som har ökat förmögenhetsklyftorna i Sverige mest är avskaffandet av fastighetsskatten 2008, som resulterade i skenade bostadspriser. Inför valet driver högerpartierna en intensiv kampanj för att försvara dagens extremt orättvisa beskattning.

Bor du i en normalstor villa i en mindre stad någonstans i Sverige betalar du antagligen 8 874 kronor i kommunal fastighetsavgift. Äger du mot förmodan en 10-rumsvilla, med havsutsikt och swimmingpool i någon av Stockholms mer fashionabla förorter betalar du exakt samma belopp, 8 874 kronor.

Det här är resultatet av den förändring som Reinfeldts högerregering genomförde 2008.

Fram till dess hade fastighetsskatten varit en procent av husets taxeringsvärde, det vill säga dyrare hus ger högre skatt. Det fanns samtidigt begränsningsregler så att skatten inte kunde bli hur hög som helst i förhållande till inkomsten.

Förändringen gjorde att Sverige blev till ett lågskatteland när det gäller beskattning av fastigheter. Enligt en rapport från LO och tankesmedjan Tiden så ligger den totala beskattningen av fastigheter på ungefär en procent i Sverige. Genomsnittet i de rika länderna (OECD) är ungefär det dubbla.

Följderna av förändringen var lätta att förutse. En låg skatt på småhus bidrog till att priserna drog iväg uppåt. I genomsnitt har priset på en villa ökat till mer än det dubbla mellan 2008 och 2022. I de större städerna har ökningen varit betydligt större.

Det har i sin tur gjort att hushåll med normala inkomster har tvingats skuldsätta sig allt mer för att kunna köpa hus. När SCB 2020 jämförde hushållens skuldsättning i ett antal länder i Europa var det bara i Danmark som skulderna var större än i Sverige.

Det har skapat en allvarlig skuldfälla, som nu hotar att slå igen när räntorna är på väg upp, kostnaden för el och uppvärmning stiger och huspriserna är på väg nedåt.

Socialdemokraternas ledning har även i denna fråga slagit till full reträtt. Magdalena Andersson har gång på gång bedyrat att hon inte har några som helst planer på att återinföra fastighetsskatten.

Det som gör Anderssons försvar av en djupt orättvis bostadsbeskattning extra anmärkningsvärt är att S för två år sedan ställde krav på en översyn av fastighetsavgiften och en nedtrappning av ränteavdragen, som gynnar välbärgade som äger sin bostad.

Både S och den blåbruna alliansen försvarar en orättvis bostadsbeskattning. Den självklara principen borde vara att de som bor i dyra bostäder också betalar en högre skatt. Ett tak för skattens andel av inkomsten kan skydda människor som bor i områden där fastighetspriserna stiger mot orimliga höjder. En sådan fastighetsskatt skulle också minska risken för nya bostadsbubblor i framtiden.

Miljonregn över riksdagspartierna

Anders Wemmert

Offensiv 17/8 2022

År 1966 beslutade riksdagens partier att de skulle få ett statligt stöd till sin egen verksamhet. Tre år senare, 1969, beslutade de att även kommuner och landsting borde ha rätt att bevilja stöd till partier som är representerade i fullmäktige. Detta beslut innebar att de partier som är representerade i riksdag, kommuner och landsting subventionerar sin egen politiska verksamhet med skattemedel. Partistödet har därmed blivit ett bidrag som i allt större utsträckning gör de etablerade partierna bidragsberoende. Istället för medlemsavgifter och insamlingar samt försäljning av politiskt material, blir det skattepengar som säkerställer att partiernas politiska verksamhet kan fortsätta.

Sedan införandet av partistödet 1966 har denna utveckling accentuerats. En artikel i Dagens Arena publicerad den 7 augusti visar tydligt hur de etablerade partiernas verksamhet finansieras. År 2021 uppgick det samlade offentliga bidraget till partierna till nästan en halv miljard kronor!

Förutom det offentliga stödet (läs partistöd) finansierar Socialdemokraterna sin verksamhet med lotteriet ”Kombilotteriet” som gav S cirka 150 miljoner kronor år 2021. Partistödet gav ungefär lika mycket. Dessutom fick S intäkter från fastighets- och aktieaffärer, sammanlagt drygt 320 miljoner kronor! Inte illa jobbat av ett parti som säger sig vara ett arbetarparti.

De andra riksdags- och kommun/landstingpartiernas inkomster visar samma tendenser, en stor del av intäkterna kommer från offentliga bidrag, resten från fastighetsaffärer och aktiespekulation. Centerpartiet tjänade dessutom drygt 1,8 miljarder kronor på försäljning av centerns tidningar till tidningskoncernen GP/Stampen, pengar som nu förvaltas av ett centerägt holdingbolag.

Allteftersom bidragsberoendet har ökat har intäkterna från medlemsavgifterna minskat och utgör idag en bråkdel av inkomsterna. Ett lustigt faktum nu när riksdagsvalet närmar sig, är att alla partier pratar om hur bidragsberoendet måste minska och att det ”måste löna sej att arbeta”, samtidigt som man blir allt mer bidragsberoende själva. Uppenbarligen gäller det motsatta förhållandet för de etablerade partierna, ”det måste löna sig att inte arbeta”.

Proletären

Sjukvårdsuppropet: Rösta bort Svenonius

Janne Bengtsson

Proletären 17/8 2022

Stockholms sjukvårdsupprop lägger ned verksamheten. Den sista aktionen är att varje dag före valet publicera vittnesmål om hur det står till med sjukvården i Stockholm. Det är skakande uppgifter från dem som arbetar inom vården.

Efter två och ett halvt års opinionsbildande, demonstrationer, protester och aktioner, lägger Stockholms sjukvårdsupprop ned verksamheten med en sista stor kampanj: att påverka folk att rösta i regionvalet. Aktionsgruppen, bestående av människor som arbetar inom sjukvården i Stockholm, har varit aktiv sedan hösten 2019. Den interna Facebooksidan, för bara sjukvårdspersonal i Stockholm, har 19 500 medlemmar. Nära 34 000 människor har skrivit på en namninsamlingskampanj i protest mot hur sjukvården i Stockholm sköts.

Initiativtagare till uppropet var läkarna Laura Björnström och Akil Awad. Björnström är ST-läkare i obstetrik och gynekologi medan Awad är specialistläkare i kardiologi och ST-läkare i anestesi och intensivvård. Båda på Södersjukhuset.

– Det har varit roligt när man känt medvind. Kollegornas stöd har vi känt hela tiden, säger Laura Björnström till Läkartidningen. Men ibland blir man lämnad lite ensam längst fram i ledet och önskar att fler kanske vågade gå ut medialt.

Även om Sjukvårdsuppropet inte är en partipolitisk organisation är målet klart: att få bort regionrådet Irene Svenonius (M) och dem som backar upp henne samt den moderata nedskärningspolitik som i flera år rivit ner sjukvården i staden och äventyrat patientsäkerheten. Detta samtidigt som privata entreprenörer och partikamrater till Svenonius kunnat skära guld med täljkniv. På Facebooksidan ställer man frågan ”Vilka ska man rösta på?”. Och svarar: ”Det finns inget enkelt svar. Det är lättare att sitta i opposition än att styra. Men: i Stockholm har M, L, KD, C styrt de senaste 16 åren (ihop med Mp de senaste fyra åren). Är man nöjd kan man fortsätta att rösta på dem. Om inte: antingen hör man av sig till dem och uppmanar dem att börja lyssna på oss. Eller så röstar man på ett annat parti.”

Sjukvårdsuppropet avslutar nu sin verksamhet med en kampanj inför valet: Vi vittnar, du väljer. (#vivittnarduväljer). Vittnesmålen som publiceras på sociala medier kommer närmare valet att kompletteras med vittnesmål i T-banan och på bussarna, allt för att göra stockholmarna medvetna om att sjukvårdsfrågorna handhas i regionen, och att det är där Svenonius måste röstas bort.

– Vi hoppas att folk tar sig tid att sätta sig in i frågorna så att de inte slentrianmässigt röstar på det parti de alltid röstar på, säger Akil Awad. Man kan rösta olika i olika val.

Vittnesmål från Stockholms sjukvård

Människor som dör på akuten, patienter som inte kan få vård för att det inte finns några platser, vård som kräver snabba beslut dröjer flera timmar på grund av underbemanning. Det är skrämmande vittnesmål som Sjukvårdsuppropet nu publicerar. Här är några av dem (vissa något kortade av Proletären).

- ”På grund av vårdplatsbrist där inga lediga sängplatser fanns att tillgå på hela huset fick patienten som kom till sjukhus i vad som uppenbart var livets absoluta slutskede spendera sina sista timmar bakom ett draperi på akuten.”
- ”En äldre patient kom in till akuten med bröstsmärta. Det var mycket att göra på akuten denna dag och personalen hade svårt att hinna med. Man tog ett EKG (som) visade tecken på en mycket tydlig och utbredd hjärtinfarkt. Vid denna mycket tidskritiska åkomma spelar varenda minut stor roll. Pga av den höga belastningen på akuten tog det flera timmar innan någon hann bedöma detta EKG. Patienten (låg) obehandlad och med smärtor i flera timmar.”
- ”Man misstänkte att (en patient på akuten) var berusad och lät hen ligga på en brits. På grund av mycket hög belastning på akuten och samtidig personalbrist gjordes ingen noggrann undersökning av patienten. Man hade missat att upptäcka [...] en sårskada i tinningen [...] När man tittade till patienten flera timmar senare (var) hen fortsatt medvetlös. Man upptäckte först nu såret i tinningen och en omedelbar skiktröntgen (CT) av hjärnan beställdes. (Den visade en) mycket stor hjärnblödning. Blödningen var så pass stor att det var för sent att operera. Patienten avled på akuten en stund senare.”
- ”En äldre patient sökte till akuten för feber och ont i ryggen [...] Infektionsproverna var mycket höga, men patienten kunde gå och var inte helt förvirrad. Vid en rimlig platssituation hade patienten kunnat läggas in för övervakning ett dygn eller två, för att se till att antibiotikan man valt fungerade väl. [...] Istället skickades patienten hem med tabletter och uppföljning med återbesök om tre dagar, det var det bästa akutläkaren då kunde ordna med. När jag träffade patienten på återbesöket hade antibiotikan inte haft effekt, infektionen hade stängt av njurarna och patienten var mycket illa där. Nu fick hen en vårdplats, men tyvärr var det för sent. Patienten dog några dagar senare.”
- ”En patient hittas avliden på akutmottagningen när morgonskiftet började. Kom med ambulans. Blev lagd i ett bås där hen själv sedan dragit för draperierna. På grund av överbelastning på akutmottagningen hade ingen hunnit titta till hen före morgonen, då var hen kall och hade begynnande likstelhet. Ett halvår senare genomfördes neddragning av bemanningen på akutmottagningen i besparingssyfte, de uppgav att patientsäkerheten ej var hotad.”

Vill mota bort nyliberalismen i Ludvika

Erling Bronsberg

Proletären 5/8 2022

Valet 2018 lyckades Kommunistiska Partiet i Ludvika att ta sig in i kommunfullmäktige. Planen det här valet är att stanna kvar, växa och mota bort nyliberalismen som påverkar allt från bostäder till anställningar. ”Jag tycker det är en hemsk samhällsutveckling vi ser”, säger Kenth Andersson, ersättare i fullmäktige för K.

Kommunistiska Partiet i Ludvika tog plats i fullmäktige efter valet 2018, då strax över två procent i kommunen lade sin röst på partiet. Inför valet 2022 satsar de på att hålla kvar sitt mandat och utöka medlemsantalet.

– **Vi har valt att upp** frågor och bekymmer som finns hos vanligt folk i Ludvika kommun. Och inte släppt taget. Det tror jag ger en viss respekt. Folk vet vad vi har för linje och det ger en trovärdighet, säger Kenth Andersson, ersättare för K i Ludvika kommunfullmäktige.

– Utmaningen är dock att förankra sig lokalt och växa med respekten. En parlamentarisk plats i fullmäktige hjälper utan tvekan med detta.

Frågorna handlar först och främst om att, som de själva beskriver det, mota bort nyliberalismen inom politiken. Konkret handlar det om att vägra gå med på nedskärningar inom skola, vård och omsorg. Men det går även hand i hand med bostadspolitiken i kommunen.

– Vi går inte med på utförsäljningarna av kommunala fastigheter och lägenheter. För stunden kanske det genererar en vinst, men i långa loppet går kommunen faktiskt back på dessa affärer, säger Anders Pudas som är engagerad i bostadsfrågan och medlem i Kommunistiska Partiet.

– **Oavsett vad de andra** partierna säger så tycker jag det är en mänsklig rättighet att ha en bostad med drägliga förhållanden och en rimlig hyra. Då krävs det att kommunen går in och bygger lägenheter för vanligt folk.

Anders Pudas tar upp hur antalet miljardärer växer lavinartat i landet, vilket bland annat Andreas Cervenka visar i sin bok *Girigsverige*. En betydande del av dessa är just fastighetsägare, som genom spekulation och via privatiseringar lyckats tillskansa sig enorma summor pengar.

– **De tjänar pengar på** spekulation och på medborgarna i kommunen, säger Anders Pudas. Ludvika är ett litet exempel men vi har ändå lyckats hitta bottenskrapet vad beträffar fastighetsägare. Titta bara på Blötberget! Ägarna tjänar pengar och spekulerar medan det är det sociala som betalar. Det säger vi definitivt nej till.

Kommunistiska Partiet i Ludvika ser också hur nedskärningspolitiken drabbar orter som ligger utanför centralorten Ludvika. Två exempel är Grängesberg och Fredriksberg.

– **Det är bedrövligt**, säger Beatrice von Arx som bor i strax utanför Fredriksberg och står på Kommunistiska partiets vallista. När jag flyttade hit fanns det affärer, bank och postkontor. Nu är jag till och med rädd för att skolan ska försvinna. De har redan börjat busa vissa klasser in till Ludvika.

– Man pratar ofta om en ”närande” och en ”tärande” sektor inom ekonomin, där samhällsservicen bara ses som utgifter. Men det där är ju en högertanke. Hur kan en skola eller en vårdcentral vara ”tärande” för ett samhälle och för befolkningen som bor där?

Den del av Sveriges befolkning som bor i en storstad tar nog ofta denna samhällsservice för givet. Men ju längre ut på länsväg 245 Proletären åker, desto mindre benägen tycks Ludvika kommun vara att satsa på servicen som håller landsbygden levande.

– Vi måste göra dessa orter till attraktiva områden. Jag tror verkligen att det finns ett sug efter att bo på landsbygden. Barnfamiljer kommer nog, under rätt förutsättningar, att leta sig längre bort från centrum där det oftast är mycket dyrare att bo, säger Jorge Nuñez, ledamot i fullmäktige för Kommunistiska Partiet.

– Men då måste samhället kunna erbjuda dessa invånare en dräglig tillvaro. Alla partier tycks vara överens om att vi ska ha en levande landsbygd med samtidigt skär man ned på servicen. Det går inte ihop.

Just Fredriksberg har fått se sin beskärda del av bantningskniven och nedskärningar. För några år sedan reducerades skolan, och äldreboendet Säfsgården står i riskzonen att läggas

ned. Det sistnämnda görs om till ett seniorboende med åtta platser där omsorgen bara finns tillgänglig under vissa timmar.

– Jag jobbade som sjuksköterska i 15 år i kommunen och Säfsgården var populärt när jag började. Men politikerna har haft planer på att lägga ned boendet i många år. Vi kräver att det ska återöppnas som demensboende med personal dygnet runt, säger Kenth Andersson.

– Som det ser ut nu... om du bor på landsbygden och får en demenssjuk anhörig är det inte ens säkert att du kan besöka dem på helgen eftersom kollektivtrafiken inte fungerar. Jag tycker det är en hemsk samhällsutveckling.

Kenth Andersson menar att Ludvika kommun rycker ifrån människorna tryggheten när de blir äldre. Proletären har tidigare pratat med personer i Fredriksberg som nu, efter närmare 50 år på orten, överväger att flytta just på grund av att Säfsgården inte finns kvar.

– Om befolkningen protesterar mot utvecklingen så har vi en möjlighet stoppa den. Men det kommer också krävas att staten skjuter till pengar så att kommuner som Ludvika ska klara av att bedriva en vettig äldrevård. Personalen går redan på knäna och både löner och arbetstiderna måste bli bättre. Ludvika kommun måste vara först ut med att kritisera staten för denna underfinansiering.

– **Gör vi inte det** riskerar vi att hamna i en situation där grupper ställs mot varandra. I detta fall äldre mot unga. Vi har pengar att lägga på bägge grupper, men det görs inte. Istället börjar man prata om privatiseringar, som än så länge inte drabbat äldrevården i Ludvika. Men det är bara en tidsfråga innan det sker.

Under Proletärens besök i Ludvika ligger det ett sparpaket på cirka 30 miljoner inom äldrevården från den politiska majoriteten i Ludvika. Något som med stor säkerhet kommer försämra villkoren för både de äldre och för de anställda.

Kommunistiska Partiet i Ludvika motsätter sig besparingen och kräver istället bättre arbetsvillkor för kommunalanställda.

– Dessa besparingar kommer först och främst slå mot de som inte har en fast anställning, säger Jorge Nuñez. Men Ludvika kommun har också en väldigt hög sjukfrånvaro bland den fasta personalen. Det brukar vara ett tecken på att något inte står rätt till inom verksamheten. Att då lägga ett sparkrav på 30 miljoner är helt galet!

Ett annat krav som Kommunistiska Partiet driver är att storföretagen i kommunen, som Hitachi ABB och Spendrups, ska erbjuda sin personal fasta anställningar. Dessa arbetsgivare har satt i system att ta in arbetare från bemanningsföretag, trots att de i princip jobbar fulltid på fabriken.

– Kommunen måste kunna diskutera med dessa storföretag om att ge arbetare en trygg anställning. Om du nästan jobbar heltid på en arbetsplats så finns det uppenbarligen ett behov av att ha dig kvar. Då ska man också erbjudas en fast anställning. Det gör också att man kan rota sig på orten och vågar stanna kvar, säger Jorge Nuñez som pensionerade sig från sitt jobb på ABB förra året.

– Ett annat krav vi tänker ställa på dessa storföretag är att de ska anställa människor som har svårt att hitta ett jobb inom Ludvika kommun.

Förslaget från Kommunistiska Partiet liknar lagkrav som finns i andra europeiska länder när det kommer till funktionshindrade. I Frankrike finns det till exempel krav på att funktionshindrade måste utgöra minst sex procent av den totala arbetskraften på alla företag med över 20 anställda. Detta för att säkerställa att de får en anställning och hittar ett sammanhang.

Jorge Nuñez menar att Ludvika kommun kan ställa liknande krav på storföretagen i Ludvika kommun fast för långtidsarbetslösa, för att bryta segregationen.

– Just nu ställer vi inga krav på dessa företag alls. Vi förväntar oss att privata företag ska erbjuda jobb, men det funkar inte alltid så. Samma sak gäller med Byggmax och Biltema som ska etablera sig här. De kommer inte självmant göra så mycket för att bryta segregationen.

Revolution

M-KD-SD-L – en allians mot arbetare

Revolution 17/8 2022

I valet har borgarklassen satt sitt hopp till att en allians mellan Moderaterna, Kristdemokraterna, Sverigedemokraterna och Liberalerna ska lägga in en ny växel i attackerna mot arbetarklassen.

"För första gången på väldigt länge pekar även regeringens prognoser på att en genomsnittlig svensk blir fattigare, månad för månad. Allt har blivit dyrt. Smöret, kaffet och grönsakerna. Bensinen har blivit extremt dyr. Och bolåneräntorna rakar i höjden. Elräkningarna har blivit som ett enda stort omvänt lotteri där man aldrig riktigt vet hur stor förlusten kommer bli. På ett enda dygn blev elen 13 000 procent dyrare i Stockholm, Göteborg och Malmö. Hur är det ens möjligt i ett land som Sverige? Den 11 september går vi därför mot ett plånboksval."

Så beskrev Moderaternas Ulf Kristersson valet [i sitt tal under almedalsveckan](#). Frågan är vems plånböcker hans politik är tänkt att fylla? Är det arbetarens eller direktörens?

Den moderata retoriken är inte ny. I spetsen för Allians-regeringarna 2006–2014 stod "Nya" Moderaterna. "Det nya arbetarpartiet" gick precis som nu till val på nedskärningar och utförsäljningar i arbetarklassens tjänst. I efterhand kan vi se vad resultatet blev: en a-kassa och sjukförsäkring i spillror, en välfärd såld till högstbjudande, en ökande fattigdom och en massiv ökning av klassklyftorna som gjort Sverige till ett av världens mest ojämlika länder.

I och med valet 2018 [bröt Alliansen samman](#). Medan L och C valde att med den socialdemokratiska ledningen som skydd genomföra gradvisa och mindre direkta attacker, såg M och KD ett behov av att gå på arbetarklassen med hårdhandskarna. Föga förvånande är det de sistnämnda som [en majoritet av borgarklassen](#) nu backar.

För den härskande klassen har frågan om rasism aldrig handlat om några principer, utan om vad som tjänar deras intressen bäst. I takt med att Sverigedemokraterna växte blev närmandet till dem bara en tidsfråga.

På sitt typiskt röriga sätt [förklarade](#) Liberalernas partiledare Johan Pehrson i SR att de tvingats närma sig SD och börja delta i den rasistiska hetsen eftersom deras egna politik inte kunnat lösa några "centrala samhällsproblem":

"Jag kan bara konstatera att partierna på ytterkanten har växt medan vi andra partier har varit oförmögna att lösa centrala samhällsproblem, då tenderar det att vara så att det finns partier som växer som säger att allt är typ invandrarnas fel, någon annan säger att det är de rikas fel. Så det där är något som vi har sagt, och det är ju mina medlemmar, det är ju medlemmarna i Liberalerna som har sagt, att vi ska föra samtal i sak och uppnå samsyn där vi tycker ganska lika."

För att ingjuta förtroende i borgarklassen har samtidigt Sverigedemokraterna bekant färg, och står numera öppet för skattesänkningar och friskolornas rätt att göra obegränsade vinster. Man har också svängt i sin inställning till EU och Nato för att gå resten av högern till mötes.

Efter att liberalerna landat med båda fötterna på den blåbruna sidan står nu Moderaterna, Kristdemokraterna, Sverigedemokraterna och Liberalerna i enad front mot arbetarklassen.

En försmak på vad som väntar om partierna får majoritet i riksdagen kan man få i de kommuner där M och SD redan styr tillsammans. I Sölvesborg har man ersatt kommunala äldreboenden med privata och satt stopp för bygget av fler hyresrätter. Efter att M, KD och SD tog över makten Svalöv 2019 med stöd av L har man minskat anslagen till skolan och genomfört omfattande bolagiseringar av kommunens fastigheter. I Hörby har man skurit ner bostadsstödet, stängt ett ungdomscafé och tagit bort fältassistenter. I Staffanstorp stoppar man satsningar på äldreården och verkar för att få in fler friskolor i kommunen.

På statlig nivå erbjuder partierna mer av samma sak. För att försvaga fackförbunden vill man förstatliga a-kassan, införa fler undantag från turordningsregler och införa så kallade inträdesjobb med lägre löner. Arbetsförmedlingen ska få den slutgiltiga dödsstöten genom att helt privatiseras. [SD vill också avskaffa skyddsombuden](#), ett [förslag direkt hämtat från Svenskt Näringsliv](#).

Den ekonomiska politiken är med andra ord en fortsättning och en upptrappning av den gamla Alliansens attacker mellan 2006 och 2014, nu med silkeshandskarna av och i kombination med en enorm hets mot invandrare och unga i förorten. Moderaterna vill införa "visitationszoner" (rasprofileringszoner) där polis får visitera utan konkret brottsmisstanke och utvisa gängkriminella utan fällande dom. Liberalerna vill att gängkriminella barns föräldrar ska vräkas och att man ska [omhänderta barn](#) som inte går i förskola och inte kan tillräckligt bra svenska. Sverigedemokraterna vill att "asocial livsstil" ska kunna utgöra grund för utvisning och som "integrationspolitik" föreslår de att rätten till barnbidrag, bostadsbidrag, föräldrapenning och garantipension tas ifrån de som inte är EU-medborgare. Det finns ingen gräns för deras försämringar, utöver den som sätts av arbetarklassens förmåga att kämpa tillbaka.

Kapitalismen är ett system i djup kris. Den lösning som M, KD, SD och L representerar är att få arbetarklassen att betala för krisen med nedskärningar och längre löner. I "plånboksvalet" i september är en röst på dessa partier en röst på direktörens plånbok, inte på arbetarens.

Med en sådan linje spelar borgarklassen ett högt spel. Man riskerar att väcka den björn som sover. Ett M-KD-SD-L-styre hade blivit den mest hatade regeringen på årtionden, och med hat kommer också viljan att kämpa tillbaka.